

Forslag til lov om ændring af lov om social pension og lov om social bistand. (Konsekvensændringer som følge af ændret beskatning af aktieudbytte).

Af socialministeren (Else Winther Andersen).

(Fremsat 23/1 92. Første behandling 6/2 92. Betænkning 12/3 92. Anden behandling 24/3 92).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 117 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Tredje behandling af lovforslag nr. L 156:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Personfradragsregler m.v.).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 10/12 91. Første behandling 12/12 91. Betænkning 26/2 92. Anden behandling 12/3 92. Tillægsbetænkning 20/3 92).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 114 stemmer (S, KF, V, SF, CD, RV og KRF) mod 6 (FP).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 45:

Forslag til lov om fisketegn m.v.

Af Jørgen Kvist Jensen (KRF) m.fl.

(Fremsat 8/10 91. Første behandling 30/10 91. Betænkning 11/3 92. Anden behandling 19/3 92).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sønderby (V):

Som formand for Landbrugs- og Fiskeriudvalget skal jeg sige, at udvalget har behandlet lovforslaget, der ved anden behandling blev henvist til fornyet udvalgsbehandling. Vi har under udvalgsbehandlingen stillet spørgsmål til fiskeriministeren, som denne har besvaret skriftligt. Udvalget har modtaget mundtlige og skriftlige henvendelser fra Sammenslutningen af Indregistrerede Lystfiskerfartøjer, Stilling-Solbjerg Søs Venner, Silkeborg Fiskeriforening, Gudenådalens Lodsejere og Morsø Lodsejerforening.

Herefter indstiller et flertal, Socialdemokratiets, Socialistiske Folkepartis, Det Radikale Venstres og Kristeligt Folkepartis medlemmer af udvalget, lovforslaget til vedtagelse i den affattelse, hvori det forelå efter anden behandling.

Et mindretal, Det Konservative Folkepartis og Venstres medlemmer af udvalget, vil senere redegøre for deres stilling til lovforslaget, og et andet mindretal, Fremskridtspartiets medlemmer af udvalget, indstiller lovforslaget til forkastelse.

Henning Nielsen (S):

Efter flere måneders meget grundigt udvalgsarbejde blev samtlige partier minus Fremskridtspartiet enige om en række ændringsforslag til lov om fisketegn m.v., og et flertal, som formanden for Landbrugs- og Fiskeriudvalget allerede har redegjort for, tilkendegav, at det ville støtte forslaget ved tredje behandling; det vil sige, at når flertallet har markeret sig her, kan Danmark fra 1. januar 1993 få indført fisketegn. Vi bringer os hermed på

[Henning Nielsen]

linje med en lang række andre lande i Europa, der for længst har indført fisketegn, men til forskel fra mange af disse landes forordninger er det danske forslag meget mere enkelt.

Med indførelse af fisketegn gør vi en ting mere, nemlig ligestiller nu lystfiskerne med fritidsfiskerne, idet Folketinget for længst har vedtaget, at fritidsfiskere skal betale 250 kr. om året for deres hobby, mens lystfiskere dog kun skal betale 100 kr. om året.

Jeg er dog fuldt ud klar over, at mange vil spørge, om det nu kan være rigtigt, at vi skal til at betale for den lille fornøjelse, det er at fiske, og hvad vil en lille dreng, der står ved en mole og fisker sammen med sin far eller bedstefar, sige? Det lyder da urimeligt, og man vil spørge, hvad Folketinget derefter vil komme i tanke om at der skal betales for. De mennesker, der spørger sådan, er ofte nogle, der fisker en gang imellem eller måske aldrig. Jeg kan sådan set godt forstå argumenterne, og dem har vi også taget hensyn til i lovforslaget, idet børn og alderspensionister i hvert fald ikke skal betale, og hvis man kun går ud og fisker en enkelt dag, koster det 25 kr.

Jeg vil godt sige til dem, der har den opfattelse, at det ikke er rimeligt, at folk skal betale, at det egentlig burde være en statsopgave at klare disse ting, men at vi også godt ved, at vi herinde ikke har for mange penge at rutte med, og at det derfor ikke er så god en idé. Det er også en anden tid, vi lever i, på grund af forureningen, mere effektive måder at fiske på osv., så der er altså ikke så mange fisk ved vore kyster og i vore vandløb, hvis ikke der gøres en indsats med udsætning.

Vi bliver også flere og flere. Tusinder af turister, flest fra vort sydlige naboland, Tyskland, kommer her til landet bl.a. for at fiske. Vi er glade for disse turister, men hvis der fortsat skal være noget at fiske efter for disse turister og selvfølgelig først og fremmest for vore borgere, er det nødvendigt med en større udsætning end i dag, og det koster som sagt penge, hvilket jeg lige har været inde på.

Det har erhvervsfiskerne og fritidsfiskerne i kraft af den licens, som Folketinget har lagt på dem, betalt til.

Formanden:

Der er stadig for meget uro i salen. Der er faktisk medlemmer, der gerne vil følge debat-

ten, og de bør have en chance for det. Må jeg bede om, at der bliver ro i salen.

Henning Nielsen (S):

Lystfiskerne har også gjort det på frivillig basis, men vi må sige, at de tusinder af udenlandske turister ikke har haft nogen muligheder for det. Det får de nu ved indførelse af fisketegn, nøjagtigt som vi andre gør, hvis vi f.eks. tager til Norge for at fiske, og jeg er også helt sikker på, at udenlandske turister, der kommer til Danmark, gerne vil være med; det bliver i hvert fald ikke den hundredkroneseddel, der vil afholde dem fra at komme her til landet. Tværtimod vil de kunne se, at vi gør en indsats for fiskeplejen, og når de kommer herop, går de efter at fange fisk.

Jeg tror, at det er normalt, at når vi pålægger nogle borgere byrder i form af afgifter eller ved at begrænse deres rådighed, møder de op i udvalget og protesterer mod lovforslaget. Sådan har det ikke været, når det drejer sig om lovforslaget om fisketegn m.v. Her har vi oplevet det stik modsatte, nemlig at de fleste organisationer, der repræsenterer lystfiskerne, varmt har anbefalet at få indført et fisketegn i Danmark. En enkelt organisation har dog ikke forståelse for, at der skal betales for at fiske i ferske vand, men ser gerne et fisketegn indført for fiskeri i saltvand. Vi har endda oplevet et forbund – nemlig Dansk Sportsdykker Forbund, der også dyrker fiskeri ved undervandssvømning – der i udvalget har bedt om at få lov til at komme med under denne lovgivning, så også dets medlemmer kan komme til at betale for et fisketegn.

Med de ændringsforslag, der blev vedtaget i sidste uge af alle partier minus Fremskridtspartiet, og alle de mange positive henvendelser, vi har fået, vil den socialdemokratiske gruppe støtte forslaget 100 pct. Men det, som naturligvis har haft størst betydning for os, er, at det fremtidige resultat bliver nogle flere midler til fiskeudsætning, uden at statens budget belastes, og det er også vigtigt for Socialdemokratiet, at vi ikke bare kan tage af den offentlige kasse og dele ud på må og få; vi har også et ansvar over for finanslov osv.

Jeg vil til slut sige, at vi har i tusindvis af kilometer vandløb i Danmark, og hvis vi virkelig gør en rigtig ordentlig indsats, kan Danmark blive til et eldorado for lystfiskere og der-

[Henning Nielsen]

med markere sig som et fint fiskevandsområde, naturligvis først og fremmest til gavn for befolkningen og dem, der ønsker at fiske, men også sådan, at det vil trække i tusindvis af nye turister til Danmark.

Tiden indtil 1. januar 1993 må fiskeriministerne bruge til at sætte en virkelig oplysningskampagne i gang om fisketegn. Det er meget vigtigt, at både borgere og turister får forståelse for, at formålet er at sikre midler til udsætning. Det har man gjort klart i Norge med sin fisketrykksafgift, som man kalder den deroppe, og det kan vi selvfølgelig også gøre her i Danmark.

Fischer (KF):

For nogle år siden talte man herhjemme meget om begrebet Forbudssverige, vel underforstået, at sådan skulle Danmark i hvert fald ikke blive, men hvis et flertal om lidt vedtager det foreliggende lovforslag, vil vi fra 1. januar 1993 være i den situation, at mens vore svenske kolleger fortsat frit kan fiske, kan danske lystfiskere kun tage ud i Øresund med deres fiskestang, hvis de er udstyret med et fisketegn, fordi netop Sverige ikke har forbud mod fiskeri i saltvand, mens vi nu får det, og vi kan måske komme til at opleve den situation, at danskere tager på grupperejse til Helsingborg for frit at kunne tage ud og fiske i Øresund. Det er den paradoksale situation, vi vil befinde os i, og som vi ikke skal være glade for. Den understreger, at der her er tale om et indgreb i århundreders ret til frit at kaste snøren ud fra de danske kyster, og at dette lovforslag er et indgreb i en frihedsrettighed, som altid har eksisteret, er for mig den største anstødssten.

Hertil kommer den kendsgerning, at fiskeri i saltvand med stang og snøre næppe har nogen indvirkning på fiskebestanden, for stort set alle de fisk, der hales om bord af lystfiskerne på lystfiskerfartøjerne, er torsk og sild, og mængderne er helt minimale i forhold til erhvervsfiskeriets. Skulle det lykkes i det tidlige forår fra molen i Helsingør at hale en vilter hornfisk i land, kan vi så tilmed konstatere, at det ikke er en fisk, der er en del af den normale danske fiskebestand, men en kortvarig gæst, hvilket også understreger det uheldige i det; så argumentet for, at det skulle belaste fiskebestanden, holder ikke.

Ved andenbehandlingen af dette lovforslag blev der holdt nogle taler. Det er sjældent, jeg er enig med hr. Pelle Voigt herinde, men jeg vil sige, at det var en god tale, hr. Pelle Voigt holdt. Den understregede det principielle aspekt i denne sag, nemlig at det siden oldtiden har været frit at fiske fra de danske kyster, og det mener jeg ligesom hr. Pelle Voigt at det fortsat bør være; det er ikke en sag, som staten skal blande sig i.

Så selv om jeg ligesom forslagsstillerne naturligvis er optaget af fiskepleje og af, at vi har en god fiskebestand, kan jeg ikke se, at der er argumenter for, at vi skulle lægge den begrænsning på fiskeriet i salte vande.

Konklusionen for den konservative folketingsgruppe er derfor klar: Vi stemmer imod lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg må virkelig udtale min beundring for hr. Fischers evne til at bringe denne sag, som er vigtig, men dog lille af omfang, op i det plan, at han taler om århundreders nedarvede frihedsrettigheder.

Man har også i århundrederne kunnet køre på veje i Danmark, uden at man skulle holde for rødt lys og køre i højre side, uden at der var noget, der hed vigepligt, osv., og sådan kunne vi på næsten alle det praktiske menneskelivs områder fortælle om noget, der i hr. Fischers oldefars tid var helt anderledes end i dag, men som hr. Fischer og hans parti har vedtaget masser af regulerende love om, fordi det er blevet nødvendigt. Det er den ene korte bemærkning til hr. Fischers indlæg.

Den andet er om dette med forbud. Jeg må altså gøre opmærksom på, at forbud drejer sig om noget, man ikke må, hvorimod noget, man giver noget for, altså er noget, man gerne må. Det er altså stort set det modsatte. Der er ikke meget, hr. Fischer kan opnå i dette land uden at betale et eller andet for det – ikke engang frisk luft; det skal jeg komme tilbage til i mit ordførerindlæg – men denne bemærkning var aktualiseret af hr. Fischers vilde overdramatisering af principperne i denne lov.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

[Risgaard Knudsen]

Jeg forstår, at jeg er i den heldige situation, at jeg har en langt bedre hukommelse, end tilfældet er for De Konservatives ordfører i nærstående sag.

Hr. Fischer har i høj grad med sine bemærkninger efterladt det indtryk, at hr. Fischer er en parlamentariker uden nogen som helst form for hukommelse. Lad det også være sagt med baggrund i det betækningsmateriale, der er Tingets medlemmer i hænde, og hvoraf klart fremgår, at da vi stemte om denne sag ved anden behandling i Tinget, måtte man få det indtryk, at også de to regeringspartier ville medvirke til lovforslagets vedtagelse i den form, hvori det nu foreligger. Jeg har erfaret, at der er medlemmer af Tinget, der var interesserede i at blive gjort bekendt med, hvordan jeg ville stemme her ved tredje behandling, og jeg har i sinde at stemme i nøje overensstemmelse med den betænkning, der er afgivet over lovforslaget.

Jeg forstår imidlertid, at vi har en statsminister, der på et tidspunkt, hvor landets udenrigsminister befinder sig i Vestindien, ønsker at vise, at han er en stærk mand. Lad det også være sagt med baggrund i, at det er mit indtryk, at landets udenrigsminister har den samme holdning, som jeg har, og hvis udenrigsministeren havde været til stede og ikke havde ferieret på De Vestindiske Øer, ville han sikkert også have stemt anderledes, end De Konservatives ordfører her lægger op til. Så ville der have været en meget interessant parlamentarisk situation.

Men jeg er interesseret i at erfare, hvordan landets fiskeriminister stiller sig til denne sag. Er landets fiskeriminister også en minister, der har mistet enhver form for hukommelse, som tilfældet er med De Konservatives ordfører? Jeg synes, at tiden er inde, hvor vi må have fiskeriministeren på talerstolen for nærmere at redegøre for, om fiskeriministeren er enig med De Konservatives ordfører eller fiskeriministeren vedstår den holdning, som fiskeriministeren tidligere har indtaget til den sag, som vi her behandler, og i den form, hvori sagen foreligger her ved tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Jeg vil sige det principielle til hr. Risgaard Knudsen og hans venlige omsorg for min hu-

kommelse, at vi selvfølgelig hver især som folketingsmedlemmer frit vælger niveauet for vores saglige argumenter i folketingssalen. Jeg respekterer hr. Risgaard Knudsens niveau for saglighed, men jeg håber ikke, at det bliver nødvendigt for mig at komme ned på det, og jeg kan ikke anbefale andre af Tingets medlemmer at bevæge sig på det niveau, for det ville skade debatten herinde fremover.

Så vil jeg sige til hr. Arne Melchior, at fordi vi har forbud på andre områder, behøver vi da ikke at indføre det på et område, hvor det ikke er nødvendigt at have det. Skal vi nu ikke lade være med at lade følelserne komme ind, selv om det er fristende? Jeg tror, der er mange, der vil have følelserne på spil, når de nu skal til at betale for det, de i århundreder ikke har skullet betale for, men prøv nu at holde argumenterne til det, jeg nævnte, nemlig at der ikke sker nogen påviselig belastning af fiskebestanden i de salte vande ved, at der hales fisk op med stang og snøre! Det er det, vi forholder os til, og det er derfor, vi siger nej.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Jeg skal ikke tage stilling til hr. Risgaard Knudsens forhold til hr. Fischers hukommelse. Jeg vil gerne sige, at jeg synes, det er pauvert og tungt at stemme for et lovforslag, som er så flagrant forkert og så tåbeligt et indgreb over for alle danskeres nedarvede rettigheder, ud fra det argument, at der står noget i en betænkning.

En stor kvalitet ved mennesker og ved et folkestyre burde være, at man var i stand til at rette en begået fejl. Jeg har forstået, at Det Konservative Folkeparti mellem anden- og tredjebehandlingen har nuanceret sine synspunkter i denne sag ganske betragteligt, hvis jeg nu skal sige det pænt, og jeg synes ikke, der er noget ondt i, at man i forbindelse med behandling af en sag i Folketinget bliver klogere.

Med hensyn til hr. Fischers hukommelse må jeg sige, at jeg er taknemlig over, at han husker min tale fra andenbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Niels Højland (FP):

Det er klart, at det er utroligt, at så mange kan samles om så lille en sag, og der er mange

[Niels Højland]

rundt om i landet, der vil spørge, om vi da ikke kan finde på andet at arbejde med end sådan nogle småting, når man ser på landets store problemer i øvrigt inden for fiskerierhvervet og landbruget.

Det er da også dybt beklageligt, at man nu må se, at Venstre og De Konservative først rigtig melder ud her ved tredjebehandlingen. Havde de to partier meldt ud under førstebehandlingen og under debatten i vores dagspresse landet over, var dette forslag blevet fejlet af bordet for længst, for det er noget, som mange landet over er imod på tværs af partiskel, og der er ingen tvivl om, at hvis der havde været debat om det før, havde der været mange, også socialdemokrater, der havde lagt pres på deres folketingsmedlemmer og havde sagt til dem, at dette ikke duede, og så havde forslaget for længst været fejlet af bordet.

Men nu må vi altså tage debatten, som den er.

Mejdahl (V):

Da Ventres ordfører, hr. Svend Heiselberg, er forhindret i at være til stede, skal jeg afgive den redegørelse, som vi har stillet i udsigt i betænkningen.

Det er ikke rigtig forudsigeligt, hvilke sager der påkalder sig opmærksomhed. Lovforslaget om fisketegn har påkaldt sig opmærksomhed, og det er vel syvende gang, at det er til behandling i Folketinget. Der er mange, der har sendt os meningstilkendegivelser, men de har ikke alle sammen været entydige. Nogle vil have fisketegn, og andre vil ikke have det. Nogle vil have det, hvis vandet er salt, og nogle vil ikke have, at det skal gælde i saltvand. Andre frabeder sig fisketegn, fordi det vil gå ud over det store frivillige arbejde, der gøres af de foreninger, som udsætter fisk, et arbejde, som jeg i øvrigt gerne vil påskønne. Vi kan åbenbart heller ikke her gøre alle tilfredse.

På den baggrund skal jeg henvise til, hvad Venstres ordfører sagde ved første behandling den 30. oktober 1991, nemlig at vi synes, der fortsat skal være frihed til at smide snøren ud, også i rørt vande, uden først at have indløst fisketegn, og derfor vil Venstre stemme nej til lovforslaget.

Niels Højland (FP):

Kristeligt Folkeparti har fremsat forslaget

om tvungent fisketegn i offentligt regi. Det er med rette flere gange før blevet afvist, men nu er tiden åbenbart kommet til at indføre endnu en statsliggørelse af private og frivillige kontraktforhold, som fungerer udmærket. Det er uhyrligt, at et såkaldt borgerligt parti ønsker at ødelægge et engagement og en frivillighed, der fungerer ganske godt uden massiv kontrol og indblanding, men Kristeligt Folkeparti er fanget af sit eget spil om at markere sig, endog med et renlivet socialistisk forslag.

Lovforslaget er i bund og grund en hån mod det kæmpemæssige engagement og den frivillighed, tusinder af lystfiskere år efter år bidrager med for at opretholde de fine fiskebestande, vi i dag har i de danske farvande. Udviklingen hen imod større offentlig kontrol skal altså forceres uden hensyntagen til, om det område, man ønsker at hjælpe, i forvejen fungerer tilfredsstillende.

Forslaget er da også, om end i det små, et interessant tegn på, hvor godt lobbyisme fra en større fiskeriforenings side kan virke. Det er særdeles effektiv lobbyisme fra en lille forening, som dog kun repræsenterer en lille del af de danske lystfiskere, og det er netop denne forening, som bakker forslaget op, mens Ferskvandsfiskeriforeningen for Danmark og andre lokale foreninger klart går imod dette forslag, der vil virke negativt på interessen og det sociale liv i forbindelse med lystfiskeri.

Sportsfiskerforbundet vil da også drage nytte af forslaget, da der skal fordeles pengemidler, og statsliggørelse vil desuden kræve en større administration, som kun en stor, forkromet forening vil magte at tage sig af – vel at mærke på bekostning af det lokale islæt. Det er en uheldig udvikling, men det bliver konsekvensen af statslig kontrol med lystfiskeriet. Partiet slår i andre sammenhænge på det lokale engagement, men der kan ikke herske tvivl om, at dette vil ødelægge de sociale relationer til det nære miljø.

Hvad er da grundlaget for at indføre tvungen kontrol på dette område? Det er at tilgode-se fiskeplejen, for hovedparten af pengene skal gå hertil, efter at de har været igennem en offentlig instans, hvor der langtfra er samme incitament til effektivitet; det vil sige, at en stor del af beløbet spises op uden at blive til ringe-ste gavn for fiskebestanden.

[Niels Højland]

Hvor meget kan fiskebestandene forøges? Ifølge universitetslektor Erik Mahler fra Ferskvandsfiskeriforeningen for Danmark kan der ikke udsættes flere fisk, da udsætningsplanerne, som er udarbejdet af Fiskeriministeriets eksperter, bliver udnyttet fuldt ud. Rent faktisk har lystfiskerne på privat basis betalt for udsætning af yngel og sættefisk de sidste 75 år.

Når der intet grundlag er for vedtagelse af fisketegn, hvorfor skal det så vedtages? Der kan ikke være anden forklaring, end at særinteresser og magtspørgsmål gør sig gældende. Det er et rent socialistisk ideologisk felttog, der her gør sig gældende mod et privat område, der fungerer fint. Det er beklageligt, at Kristeligt Folkeparti er blevet til en vigtig brik i dette ideologiske magtspil uden selv at kunne gennemskue det. Kristeligt Folkeparti er i dette tilfælde ude i et usmageligt ærinde, der går ud på at smadre sociale relationer. Minsandt om lovforslaget ikke opererer med, at ejere af vandet skal have lov til at fiske på deres egen lovligt erhvervede ejendom – det er fortrinligt – men de må ikke invitere familie eller venner på lystfiskeri.

Lovforslaget er planlægningsfikseret og langt fra virkeligheden. At det ødelægger en historisk tradition, der fungerer i bedste velgående, søger man at kompensere for ved at give unge under 18 år og pensionister over 67 år den historiske ret, som burde omfatte alle. Hvad med handicappede, bistandsklienter og arbejdsløse? Er de bedre stillet? Jeg kan kun rose SF'eren hr. Pelle Voigt for det, han sagde under anden behandling, nemlig at staten skal holde sig væk fra dette område, da det vil virke generende og fuldstændig tåbeligt, og samtidig vil kontrolforanstaltninger blive så krævende, at indtægten ved fisketegn efter min opfattelse i langt overvejende grad vil gå til administration af loven. Det kom også frem i forbindelse med ændringsforslagene, hvor fiskeriministeren skrev, at der både skal ansættes flere folk og bruges mere materiale.

Det er mit håb, at et flertal på tværs af alle partiskel vil afvise et så vanvittigt forslag om at regulere et område, der fungerer godt på privat initiativ.

Arne Melchior (CD):

Jeg mener ikke, man skal harcelere over, at en sag af dette begrænsede omfang tager no-

gen tid at behandle. Den tid, der går til diskussioner, er jo afhængig af, hvor enkel en sag er, og hvor enig man er om den eller ej. Store sager kan godt behandles hurtigt, hvis der er enighed om dem, og derfor skal man altså ikke grine ad, at der bruges lidt ekstra tid på denne sag. Den gamle kongelige hofbogtrykker Egmont H. Petersen havde følgende motto: Ingen sag er for ringe til at kunne behandles godt. Det må også gælde denne sag.

Når det er sagt, vil jeg gerne sige, at da jeg første gang hørte om dette lovforslag, var jeg instinktivt imod. Skal vi nu beskatte noget nyt? Så viste det sig jo hurtigt, at for det første er der ikke tale om en skat, men om penge, der forbliver, om jeg så må sige, i det samme kredsløb, som ikke går i statskassen til brug for andre dispositioner, men som skal bruges til at muliggøre, at der også om et antal år er basis for lystfiskeri. Da jeg så oven i købet hørte, at brugerne selv var for, blev jeg først forbavset, og så blev jeg fuld af beundring for dem, for de udviser jo dermed en realistisk selvdisciplin, fordi de kender området og ved, at det er nødvendigt, og ved, at hvis ikke man sørger for den yngelpleje, vil der om ganske få år – nogle siger 10, nogle siger 15 – overhovedet ikke være noget lystfiskeri i Danmark mere.

Så er der nogle, der spørger: Nå, skal vi nu også betale for at trække vejret? Dertil kan jeg sige: Ja, hvis luften var en limiteret ressource, som altså ville slippe op, så garanterer jeg for, at der ville blive indført afgift for at trække vejret. Indirekte har vi den jo, for frisk luft er en mangelvare, og derfor betaler vi i dag, hr. Fischer, i modsætning til, hvad der skete i forrige århundrede, for at få frisk luft at indånde. Og der er vist i dette hus stor enighed om, at vi kommer til at betale for at få rent vand; det har også været gratis i mine bedsteforældres tid. Men der er altså ikke noget af værdi, der er gratis, end ikke vandet og luften.

Hr. Fischer talte igen i sin replik til mig om, hvad der før var frit. Må jeg så, da hr. Fischer altså ikke forstod mine eksempler fra trafikens område, nævne snapsen. Da hr. Fischers oldeforældre levede, kostede snapsen ikke mere end det, den kostede at producere og distribuere. Med hr. Fischers og hans partis stemmer koster den i dag det tidobbelte af, hvad den koster at producere og distribuere. Det er hr. Fischer ikke imod, skønt de penge, der der-

[Arne Melchior]

ved kommer ind, ikke anvendes til snapseforskning eller frembringelse af ny snaps. Det er altså i orden, at livets goder gerne må koste noget. Hvor meget mere må det så ikke være i orden, når den merpris, man betaler – i dette tilfælde i form af fisketegn – går til at muliggøre også for hr. Fischers børn, hvis de ønsker at være lystfiskere, at de så også kan blive det.

Jeg vil gerne sige til regeringspartierne, at hvis regeringen havde været samarbejdsvillig, hvis regeringen var gået positivt ind for at få indflydelse på denne lov, kunne man sikkert have fundet enighed om de tekniske problemer, der er ved opkrævning, og saltvand kontra ikkesaltvand osv., men det har vi jo ikke set. Der gik rygter i går i huset om, at der kom et udspil fra regeringen i dag, og var der kommet det, havde CD været meget interesseret i da at få lovforslaget tilbage til udvalget. Der er ikke kommet et sådant udspil. Derfor må jeg sige – også ud fra den indsig, jeg har i turistproblemer – at lystfiskeriet betyder en, jeg vil endda sige kæmpemæssig fremgang for turist erhvervene, både når vi taler om danske og om udenlandske lystfiskere. Og de hoteller og kroer, der ligger ved de lystfiskerparadiser, vi har, kan godt lukke inden for 10 år, hvis der ikke på den ene eller den anden måde sørges for, at der fortsat er fisk til stede.

Når regeringspartierne altså ikke kommer med et forslag til, hvordan det kan lade sig gøre, må vi selvfølgelig acceptere Kristeligt Folkpartis idé og forslag, så meget mere som det er kendt fra et flertal af de lande, vi kan sammenligne os med. Det glemte hr. Fischer at omtale, skønt hr. Fischer udmærket ved det. Det er klart, at hr. Fischer har lov til at tage sine eksempler frem, men så må det også være rimeligt, at jeg nævner, at de fleste europæiske lande inklusive de skandinaviske minus Sverige, hvor det dog heller ikke er helt gratis, har den samme ordning. Vi bevæger os altså ind på kendt land.

Jeg skal så oplyse, at spørgsmålet her heller ikke i CD's gruppe regnes for mere dramatisk end som så, og vi har, hvad der for øvrigt sker meget oftere, end Tinget er klar over, stillet hinanden frit med hensyn til, hvordan vi stemmer. Jeg skal oplyse, at et flertal i gruppen stemmer for dette lovforslag, men et par medlemmer af gruppen vil stemme enten blankt eller imod.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Når hr. Arne Melchior står heroppe og fortæller, at det har gjort indtryk på ham, at de mennesker, som arbejder med udsætningen af fiskeyngel osv., har udtalt sig til fordel for dette lovforslag, får man det stærke indtryk, at hr. Arne Melchior ikke har læst bilagene til forslaget. De danske ferskvandsfiskere, som har arbejdet med dette i årevis, har jo netop ganske klart taget afstand fra dette vanvid og gjort opmærksom på, at det vil ødelægge mange, mange års ihærdig og frivillig indsats.

De har i øvrigt også gjort opmærksom på noget andet, vil jeg sige til hr. Arne Melchior, og det er, at det faktisk ikke er dette lands lystfiskere – hvad enten de er voksne, børn eller folkepensionister – der på nogen måde er skyld i, at der er problemer med fiskebestanden i Danmark. Det, dette her handler om, er miljøforringelser, det er forurening, det er store virksomheder, som ved udledning i vore vandløb, ved forurening af vore salte vande osv. bringer fiskebestanden i fare. Og efter min mening er det fuldstændig grotesk, at folk, der 1, 2 eller 3 gange om året måtte ønske at fange en fisk et eller andet sted, skal betale for dette her – det er jo fuldstændig amoralsk.

Hr. Arne Melchior nævnte turisterhvervet, som han må formodes at have en vis forstand på. Udvalget – som jeg ikke er medlem af, men jeg har haft den fornøjelse at læse bilagene – har modtaget henvendelser fra folk, der sejler med lystfiskere, herunder udenlandske lystfiskere, og som gør opmærksom på den paradoksale situation, at hvis man driver en lille kutter på Sydfyn, der sejler med lystfiskere, skal man fremtidig, hvis man sejler under dansk flag, kræve, at alle, der sejler med denne kutter, skal betale 100 kr. i denne mærkelige afgift. Men hvis man er tysker og sejler under tysk flag, hvor bliver afgiften så af, hr. Arne Melchior?

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Hr. Arne Melchior eksemplificerede denne problemstilling ved at nævne snapsen. Jeg mener, at det er mere relevant at nævne silden, der er et naturligt supplement her i landet til snapsen, eller er det omvendt? For hvis min

[Fischer]

næstældste søn kommer hjem fra en fisketur på Øresund med 100 sild i en plasticpose – det er muligt, at jeg får lov til at rense dem – så kan jeg spise dem eller nogle af dem i forvisning om, at der ikke sker nogen som helst belastning af sildebestanden af den grund. Og jeg tror, hr. Arne Melchior ved så meget om fiskeri, at han ved, at jeg har ret.

Jeg lagde mærke til, at hr. Arne Melchior da også omhyggeligt undgik at gå ind netop på mit saglige, velfunderede argument, at denne sag belaster fiskeri i saltvand, for lystfiskere belaster ikke fiskebestanden. Så enkelt er det, og derfor er det unødvendigt og forkert at lægge en restriktion på, hvad det forslag, hr. Arne Melchior vil støtte, er udtryk for.

(Kort bemærkning).

Birthe Hansen (SF):

Det er på baggrund af hr. Pelle Voigts meget følelsesladede gentagne tale fyldt med store ord. Hvis nogen skulle være i tvivl, skal jeg blot sige, at resten af SF's folketingsgruppe stemmer for forslaget.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg forstår, at man i SF er i samme situation som CD, idet hr. Pelle Voigt jo undlod at oplyse, hvad de, der har læst betænkningen, selvfølgelig godt ved: at han er alene i sit parti, idet SF jo altså også anbefaler at stemme for dette lovforslag. Hvis hr. Pelle Voigt skulle have glemt det, er det da godt, at jeg kan supplere eller supplere.

Måtte jeg sige til hr. Pelle Voigt: Jeg ved godt, at der er en enkelt lille forening, der har haft en anden opfattelse, det er helt rigtigt. Alle kan jo ikke altid være enige. Hr. Pelle Voigt kan i denne sag heller ikke være enig med sin gruppe. Så det, at der er en enkelt mindre forening, som har en anden opfattelse, dementierer ikke det, jeg sagde om de mennesker, der er brugere af disse ting.

Så er der det, hr. Fischer taler om – og andre har også talt om det: Hvis man en enkelt gang går ud og smider snøren ud. Ja, hvis man en enkelt gang parkerer et sted, hvor der er afgift, må man altså betale bøden, hvis man ikke har betalt sin afgift, selv om man kun parkerer der en enkelt gang. Det gælder ikke kun dem, der parkerer der hver gang.

Så var der den med sildene og hr. Fischer. Også havets sild og havets andre fisk er jo en mangelvare. Hvad tror hr. Fischer ikke det koster de professionelle fiskere, erhvervsfiskerne og deres familier og staten i manglende indtægt, udenlandsk valuta, arbejdspladser, at fisk er blevet en mangelvare i det hele taget? Jeg kan huske, at da det var en nyhed i verden, stillede hr. Glistrup sig op som taler for Fremskridtspartiet, særlig selvfølgelig ved Vesterhavet, og sagde: »Fisk I bare løs! Tro ikke biologerne! Der er rigeligt med fisk!« Men det er der jo altså ikke.

Hvad angår spørgsmålet om saltvand eller ikkesaltvand, kunne hr. Fischer jo have stillet ændringsforslag til lovforslaget med hensyn til det spørgsmål, han gerne vil have løst, men det har han ikke gjort.

(Kort bemærkning).

Lysholm Christensen (KRF):

Det er en lille bemærkning til hr. Pelle Voigt om den henvendelse, vi har fået fra visse fiskeriforeninger; de er vist specielt centrerede omkring det midtjyske, tror jeg nok. De giver udtryk for, at det vil skade det fremtidige arbejde omkring styrkelsen af fiskeplejen. Det er notorisk forkert. Der kommer jo flere penge i kassen ved dette her. Der bliver flere midler til udsætning af fiskeyngel, og derfor mener jeg ikke, at man overhovedet kan finde belæg for de indvendinger, vi har modtaget fra det midtjyske. Jeg tror tværtimod, at man må opfatte det som udtryk for visse spændinger, der er imellem visse fiskeriforeninger, og derfor er jeg helt overbevist om, at også folkene omkring Silkeborg vil blive glade for dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Køpke Christensen (FP):

Denne sag optager åbenbart mange. Selv om den umiddelbart kunne virke som en mindre sag, må vi nok sige, at det ser ud til, at hvis den ikke har været det, så bliver den en stor sag på et tidspunkt.

Det, der får mig herop, er fru Birthe Hansens bemærkning om, at resten af SF's gruppe ud over hr. Pelle Voigt kunne stemme for lovforslaget. Det, jeg bemærkede, var de velargumenterede og virkelig gennearbejdede udsagn, der kom fra hr. Pelle Voigt, som ikke ba-

[Køpke Christensen]

re går op og siger, at han stemmer imod, men som har nogle virkelige argumenter. Det var ikke tilfældet for fru Birthe Hansens vedkommende; dér var åbenbart ingen argumenter.

Formanden:

Så er det hr. Pelle Voigt, og jeg regner med, at det er den sidste korte bemærkning i denne stime.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Det kan jeg i hvert fald for mit vedkommende forsikre formanden om at det er.

Jeg kan bare konstatere, at hr. Arne Melchior, der nu sådan lidt hoverende konstaterer, at jeg øjensynlig ikke har min gruppe bag mig i dette spørgsmål, har fuldstændig ret. Det beviser bare, at hr. Arne Melchior heller ikke hørte efter ved andenbehandlingen, hvor jeg klart meddelte, at det er et særstandpunkt, jeg har indtaget.

Må jeg så sige til hr. Arne Melchior, at når han taler om, at dette er noget, brugerne skal betale, er vi jo fuldstændig ude på Herrens fiskedrået i denne sag. Er det sådan, at det for fremtiden er de mennesker, som 1, 2, 3 eller 10 gange om året måtte ønske at fange en fisk et eller andet sted i dansk salt- eller ferskvand, der personligt er ansvarlige for fiskebestanden i Danmark? Det forekommer mig at være et skingrende vanvittigt synspunkt, og jeg tør slet ikke tænke på, hvad overførelsen af det synspunkt til andre områder af livet her i Danmark og til andre områder af samkvemmet mellem mennesker og natur ville betyde. Det lyder for mig en lille smule, som om hr. Arne Melchior og andre, der argumenterer på den måde, tilhører den generation af mennesker, som tror, at kød vokser i plasticposer i supermarkederne frysediske, og at mælk er noget, man får fra firkantede papkartoner hos sin købmand eller hos sin bager.

Har man slet ikke fattet, at spørgsmålet om, hvordan man bevarer naturen, hvordan man bevarer miljøet i dette land, ikke er noget, man kan løse ved at lægge en vilkårlig afgift på en gruppe mennesker, som måske har gjort mere end nogen andre for at sikre miljøet netop på disse områder?

Formanden:

Jeg kan godt se, at jeg for balancens skyld må give fru Birthe Hansen den sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Birthe Hansen (SF):

Den korte bemærkning vil jeg bruge til at besvare hr. Køpke Christensens bemærkning til mig.

Se, hr. Køpke Christensen er ikke medlem af udvalget, og jeg kan selvfølgelig ikke forvente, at hr. Køpke Christensen har været til stede i salen, da lovforslaget blev førstebehandlet. Hvis hr. Køpke Christensen havde været til stede, eller hvis hr. Køpke Christensen havde brugt tiden på at sætte sig ind i sagen, som hr. Pelle Voigt har gjort det ved at udbede sig samtlige bilag, ville hr. Køpke Christensen på baggrund af ordførertalen ved første behandling have vidst, hvilke argumenter SF havde for at stemme for dette lovforslag.

Det fremgår også af betækningsbidraget, at SF stemmer for lovforslaget, så jeg tror, at hr. Køpke Christensen burde have sat sig lidt bedre ind i sagen, inden kommentaren blev afleveret.

Marianne Jelved (RV):

Jeg skal undlade at tale om proportioner, men sige, at forhistorien er et beslutningsforslag fra 1986. Det var Socialdemokratiet, SF inklusive hr. Pelle Voigt og Det Radikale Venstre, der fik vedtaget et beslutningsforslag, der pålagde regeringen at fremsætte et lovforslag om det emne, vi behandler i dag.

Den daværende fiskeriminister, hr. Gammegaard, fremsatte efterfølgende den 18. februar 1987 et lovforslag om fiskelicenser. Det blev kritiseret for at være uhyre bureaukratisk, hvilket det også var.

Efterfølgende har lystfiskerorganisationerne, sportsfiskerne, sportsdykkerne og andre interessenter appelleret om, at vi indførte et fisketegn, for de ønsker at bidrage til at pleje grundlaget for deres hobby og også at bruge den turistindtægt, der kan være på dette område.

Der blev så fra Kristeligt Folkeparti fremsat et lovforslag, som blev førstebehandlet for fire måneder siden, og der var stadig væk et flertal, der var interesseret i forslaget. Der har været fire måneders udvalgsarbejde. Regeringen

[Marianne Jølvéd]

med fiskeriministeren i spidsen har været meget interesseret i at få indflydelse på det lovforslag, som Kristeligt Folkeparti har fremsat. Under udvalgsarbejdet har betænkningssagfører været udsat gang på gang på gang, fordi der skulle være forhandlinger i Fiskeriministeriet. Det var min helt klare opfattelse, at regeringen ønskede indflydelse, fordi der også var interesse i regeringspartierne for at få løst denne opgave.

Så havde vi anden behandling, og dér holdt hr. Pelle Voigt en tale, som åbenbart skræmte fiskeriministeren og regeringspartierne. Det må vi andre jo tage ad notam. Det er en skuffelse. Det havde været bedre, hvis der var bredde bag dette lovforslag.

Det lovforslag, vi behandler nu, svarer i princippet til et helt andet område, nemlig landbruget, hvor landbrugets organisationer med Landbrugsrådet i spidsen, De danske Landboforeninger og Danske Husmandsforeninger beder Folketinget om at sørge for, at der opkræves produktionsafgifter til diverse formål. Jeg vil huske De Konservatives og Venstres holdning og argumentation i denne sag, når loven om produktionsafgiftsopkrævning kommer til revision, og det gør den inden længe.

Jeg synes, at det er ærgerligt, at vi har forhandlet med regeringen under forudsætninger, som ikke holdt. Det beklager jeg meget.

Lysholm Christensen (KRF):

I bogen »Fiskerne« af Hans Kirk er der beskrevet en situation, hvor fiskerne er nær ved at komme i en lokal krig om fiskeretten. Jeg tror egentlig, at en opvakt forfatter vil kunne finde stof til en lignende beskrivelse på baggrund af den 25-årige debat, der har været her i Tinget om fisketegn. Men jeg skal straks sige, at det på ingen måde er fiskeriministeren, der giver stof til den nye fiskekrigsroman, skønt der er tale om navnesammenfald. Derimod er der grund til at takke fiskeriministeren for hjælpsomhed og konstruktivt samarbejde i forbindelse med dette lovforslag.

I den forbindelse vil jeg gerne sige til hr. Arne Melchior, at regeringen faktisk har været samarbejdsvillig og konstruktiv i denne sag. At det så paradoksalt nok ender med, at man stemmer imod, må jeg bare beklage. Jeg vil også takke ordførerne for de partier, som er posi-

tive over for lovforslaget og vil stemme for det. Tak til de enkeltpersoner, som har advokeret for forslaget!

Det har egentlig været en stor oplevelse at arbejde med dette lovforslag. Jeg er i hvert fald blevet en erfaring rigere, for der er kommet en sand understrøm af skjulte kræfter op til overfladen. Tilsyneladende har det desværre blot forplumret sagen – for nu at blive i det maritime sprog. Både her i Tinget og i pressen har det ikke manglet på argumenter. Modstanden imod fisketegnet er blevet begrundet både følelsesmæssigt, historisk, marxistisk og familiepolitisk; der er ingen ende på begrundelserne. Kedeligt har det i hvert fald ikke været. Sagen har appelleret til den humoristiske åre hos visse medlemmer. Jo, der er mere end fisk og penge i denne sag.

Derimod har der været langt imellem argumenter, som går direkte ind i lovforslagets enkelte paragraffer, og det er jeg egentlig glad for, for det siger nemlig noget om, at det her slet ikke er skruet så tosset sammen. Man har åbenbart ikke kunnet finde nogen angrebepunkter på lovens paragraffer, på den måde, det skal administreres på. Det siger mig noget om, at lovforslaget er ganske udmærket.

Det undrer mig egentlig, at kritikere af lovforslaget, specielt fra regeringspartierne, ikke har noteret sig, at staten faktisk sparer 8½ mio. kr. på dette her. De penge, vi har på finansloven i år, tænkes jo ikke videreført til næste år, og så bliver der endda flere penge til fiskepleje og udsætning. Og intet af det gode frivillige arbejde, der er i gang nu, behøver at gå i stå, tværtimod, der bliver flere midler til det gode formål.

Vi har fået mange henvendelser i udvalget, og de fleste af dem har bekræftet mig i, at det er et rigtigt forslag. Jeg kan nævne Danmarks Turistråd, en kreds af borgmestre omkring Det Fynske Øhav, sportsfiskeforeninger, ja, så galt kom sportsdykkerne selv og bad om at få lov til at komme med i loven, og de er rent faktisk omfattet af den formulering, vi har i en af paragrafferne.

Fisketegnet er ganske enkelt brugerbetaling, som folk selv har bedt om. Der er jo ikke nogen fornøjelse ved at gå ud at fiske, hvis der ikke er noget at fange, så fisketegnet skal altså give fisk på krogen. En sådan brugerbetaling burde alle i dette Ting være godt tilfredse med,

[Lysholm Christensen]

ja, det burde være en livret selv for regeringen, i hvert fald i teorien, men nu lader det så til, at praksis ikke helt stemmer på dette punkt.

Så er der nogle, der har udtrykt bekymring over, hvad det næste dog skal blive: licens på vejtrækning, på joggingture, og hvad ved jeg. Derfor vil jeg gerne slutte mit indlæg med at komme med et løfte for at berolige de medlemmer, som er bekymrede for, hvad der kan komme på dette område. Jeg vil gerne afgive det løfte, at jeg ikke agter at fremsætte forslag om licensbetaling på kolbøtteslåning i offentlige parker og anlæg.

Kai Dige Bach (KF):

Det politiske system har mange store, alvorlige opgaver. Det ulykkeligste samfundsproblem, vi har i dag, er en bogført arbejdsløshed på 300.000 arbejdsløse. Vi har ikke noget færdigt bud på, hvordan samfundets kapitaldannelse og dermed ejerskabet til erhvervslivet skal være i fremtiden. Skal erhvervslivet ejes og styres af politisk besluttede, tvungent ophobede pengebunker, altså fondene, eller kan vi bruge den hidtidige privatkapitalistiske model? Skal den almægtige offentlige sektor, repræsenteret ved kommunerne, amterne og staten, holde sine aktiviteter inden for de serviceyde rammer, den hidtil har haft, eller skal den nu også have lov til at drive erhverv? Der er nok af opgaver med den overordnede samfundsstruktur.

Derfor har jeg også store problemer med gentagne gange at tage ordet i en sag, der ser så lille ud som dette lovforslag. Skal danskerne nu enten betale for at fiske, eller skal de helt lade være med at fiske? Men sagen er efter min mening en sag om en fornuftig udnyttelse af samfundets ressourcer og om at bevare en hævdvunden personlig frihed. Det er ikke en miljø sag eller en sag om naturbevaring.

Vi er enige om, at der skal være liv i vandløbene – jeg går ikke ind for, at vi skal sætte fisk ud. Og til hr. Arne Melchior: Det er ikke lystfiskerne, der har fisket havene tomme, eller som er skyld i, at fiskebestanden går ned. Så meget kan de altså ikke fiske ude i det store hav. Men det at finansiere en aktivitet ved at oprette konti i et bogholderi, hvor der kun skal bogføres 100 kr. én gang om året, og så foregive, at der også skal være kontrol med, om eventuelle lystfiskere nu også har betalt, det er bare for

meget. Ikke mindst når vi skal sende politi og foged ud til dem, der ikke har en kvittering eller har glemt den, for ikke at tale om de omkostninger, der vil løbe på, hvis borgerne nægter at betale og skal fremsendes for en dommer ved politiets hjælp.

Hvis dette skulle have nogen finanspolitisk mening, ville det betyde, at en bunke interessegrupper skulle indbetale til staten på samme måde, og at alle danske borgere skulle gå rundt med en tegnebog spækket med girokvitteringer på, hvad de nu havde lov til.

Jeg tror, at langt størstedelen af det indkomne beløb vil gå til administration, også fordi omkostningerne ved at bruge politi og retsvæsen i så ubetydelige sager ikke vil kunne udskilles. Jeg går ind for, at vi her i Tinget samler os om at finde en anden måde at finansiere vedligeholdelsen af fiskebestanden på. Det er en lille sag – eller rettere: Det ser ud til at være en lille sag – men det er et af den slags lovforslag, der udsender forkerte signaler om vort arbejde herinde. Det fremhæver de dårlige vibrationer, som vælgerne tit oplever at de får herindefra, og som ikke er med til at hæve politikerens omdømme.

Nu kan vi ikke diskutere denne sag længere, nu skal der stemmes. Jeg vil indtrængende bede de politikere, der er imod denne lov, om at stemme imod. Det er ikke en sag, hvor partidisciplinen kan være vigtig, og hvis alle i dag stemmer efter deres egen overbevisning, er det mit klare indtryk, at der er et stort flertal imod denne begrænsning af borgernes udfoldelsesmuligheder.

Pelle Voigt (SF):

Jeg skal ikke trække forhandlingerne i langdrag, men når hr. Lysholm Christensen siger, at der ikke er blevet rejst indvendinger imod den konkrete udformning af loven, så er det jo en næsten overmenneskelig fristelse.

Hvis man ud over at se på det helt besynderlige virvar af kontrolmyndigheder og -foranstaltninger, der eksisterer i det oprindelige lovforslag, vil se på de ændringsforslag, der er stillet i betænkningen, skal jeg pege på ændringsforslag nr. 8 til § 5, hvori forslagsstillerne har strakt met reglerne op, idet der står: »I stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »administration« ordene: »og kontrol«.« Her har vi jo virkelig fat i en bastant udformning.

[Pelle Voigt]

I ændringsforslag nr. 9 er der en uendelig lang forklaring på, hvordan man skal genere mennesker, der ikke efterkommer tilsynsmyndighedens krav om at forevise såvel kvittering som legitimation, og hvorledes disse mennesker senest 14 dage efter påkrav skal indbetale licensbeløb. Og så har man Herren hjælpe mig også indføjet en ny bestemmelse i lovforslaget. . .

Formanden:

Vi plejer ikke at påkalde de højere magter fra talerstolen.

Pelle Voigt (SF):

Så har man Kristeligt Folkeparti hjælpe mig også imellem handlingerne her indført en bestemmelse om, at de 200 kr., dette her handler om, skal kunne tillægges udpantningsret.

Jeg vil gerne spørge hr. Lysholm Christensen, hvad han tror der sker, hvis blot 4.000 af de 200.000-300.000 mennesker, som nu bliver generet med dette lovforslag, vil blæse på det og fisker alligevel. Har hr. Lysholm Christensen nogen som helst fornemmelse af, hvad det koster ved fogdens hjælp at pante folk for at få dem til at betale 200 kr.?

Dette her, inklusive administrationen af det, er det rene, skære, grøntlysende vanvid.

Fiskeriministeren (Kent Kirk):

Jeg skal ikke forlænge debatten, men jeg vil gerne sige til fru Marianne Jelved, at jeg synes, det har været rigtigt af regeringen at gå positivt ind i forhandlingerne, og derfor er de ændringsforslag, som blev behandlet under andenbehandlingen, jo også blevet vedtaget.

Men det, der har været det afgørende for regeringen, var jo, om lovforslaget også skulle dække saltvand, og det var det ikke muligt at få en forhandlingsløsning på. Dermed må jeg også tilbagevise det, som hr. Arne Melchior var inde på, nemlig at der her alene var tale om, at man kunne lave nogle tekniske ændringer.

Endelig skal jeg sige til hr. Risgaard Knudsen, at jeg ligesom hr. Risgaard Knudsen lægger meget stor vægt på at stemme sammen med min gruppe. Det er også svar på det spørgsmål, hr. Risgaard Knudsen har stillet.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

Det er til forståelse af fiskeriministerens replik, og jeg er ikke i tvivl om, at det spørgsmål, som jeg nu stiller til fiskeriministeren, nødvendiggør, at fiskeriministeren atter kommer på talerstolen.

Fiskeriministeren sagde til Folketinget for et øjeblik siden, at ministeren lagde stor vægt på at stemme sammen med sin gruppe. Det vil med andre ord sige, at vi i øjeblikket har en fiskeriminister, der har pantsat sig selv et bestemt sted her i salen. Når jeg læser betænkningen over lovforslaget, altså den betænkning, der er afgivet af Tingets Landbrugs- og Fiskeriudvalg den 11. marts, forstår jeg, at fiskeriministeren på regeringens vegne har været meget aktiv og har stillet ændringsforslag, som dette høje Ting har vedtaget.

Derfor må jeg spørge ministeren direkte: Når ministeren her for et øjeblik siden over for Tinget oplyser, at ministeren lægger stor vægt på at stemme sammen med sin gruppe, skal det så forstås på den måde, at ministeren dermed stemmer i strid med sin overbevisning?

Fiskeriministeren (Kent Kirk):

Jeg vil gerne sige til hr. Risgaard Knudsen, at det jo er meget normalt, at man under forhandlingerne om et lovforslag også prøver på at påvirke lovforslaget i den rigtige retning. Vi havde gerne set, at vi også havde fået lavet en undtagelse for saltvand. Det lykkedes ikke, og dermed er vi altså kommet til den konklusion, at vi stemmer imod lovforslaget, som det i sin helhed ser ud nu.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

Set med parlamentariske øjne begynder det virkelig at blive interessant. Jeg vil gerne spørge, om den holdning, som fiskeriministeren her giver udtryk for, også var ministerens holdning, da vi behandlede dette lovforslag ved anden behandling. Havde det været det, ville det have været naturligt, at fiskeriministeren havde taget ordet og orienteret Folketinget om, hvilken holdning ministeren havde, og hvilken holdning regeringen havde.

Ved at slå op i Folketingets forhandlinger fra Tingets andenbehandling af denne sag kan man konstatere, at ministeren forholdt sig i

[Risgaard Knudsen]

tavshed ved den pågældende lejlighed. Derfor bliver det altså nødvendigt, at ministeren atter kommer på talerstolen og over for Folketinget klart redegør for, om ministeren stemmer i overensstemmelse med sin overbevisning eller ej.

Nej, jeg har den opfattelse, at vi har en statsminister, der af andre grunde er meget, meget svag, og som nu benytter sig af, at landets udenrigsminister ferierer på De Vestindiske Øer, til at vise, at han, når udenrigsministeren er uden for landets grænser, kan tumle den regering, der sidder her til venstre for talerstolen.

Det er vist sandheden om den sag.

Fiskeriministerens (Kent Kirk):

Jeg skal ikke gå ind i en dybere diskussion med hr. Risgaard Knudsen om hr. Risgaard Knudsens opfattelser – dem kan man jo også læse i dagspressen indimellem, og de er jo mange gange temmelig spekulative.

Jeg har altid opfattet Folketingets arbejde på den måde, at man under andenbehandlingen behandler ændringsforslagene, og det var altså også det, der var tilfældet sidste torsdag, da vi behandlede ændringsforslagene til det foreliggende lovforslag. Derfor var der absolut ingen grund til fra min side at tage ordet.

Må jeg endelig sige til hr. Risgaard Knudsen, at jeg, som lovforslaget ser ud samlet nu, ikke stemmer imod min overbevisning.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

Det er jo fiskeriministerens selv, der med sine meget mærkværdige replikker giver næring til en fortsat forhandling om denne sag. Skal ministerens sidste replik forstås på den måde, at ministeren med sin tavshed ved lovforslagets andenbehandling har forsøgt at vildlede Tinget? Også dette spørgsmål kan besvares med et klart ja eller nej.

Fiskeriministerens (Kent Kirk):

Nej!

Arne Melchior (CD):

Hr. Kai Dige Bach giver mig anledning til yderligere et par små bemærkninger.

Jeg er da enig med hr. Kai Dige Bach – og andre – i, at der er visse betænkeligheder ved

en ordning som den, vi stemmer om her. Det er også derfor, CD har stillet sin gruppe frit ved afstemningen. Modsat er der også i regeringspartierne – ja langt ind i regeringen – sympati for, at vi skal have noget i denne retning. Det er da også klart fremgået. Så langt kan vi altså være enige.

Men så lykkes det minsandten også hr. Kai Dige Bach – som den anden konservative taler her i dag – at bringe sagen op på de helt store planer. Således talte han om, hvorvidt vi skal have et frit eller et styret erhvervsliv, og ledigheden, arbejdsløsheden som det store samfundsproblem, kom minsandten også med. Den centring vil jeg da gerne benytte til at sige, at den lovgivning, der vedtages i dag, skaber arbejde, skaber beskæftigelse og indtægter – og ikke det modsatte. Det må være helt klart.

Dernæst skal jeg gøre opmærksom på, at jeg ikke har påstået, at det er lystfiskerne, der har fisket havene tomme. Når jeg kom ind på havene, var det, fordi hr. Fischer havde bragt de hundrede sild, som man måske ville fiske ude på havet, ind i sagen.

Så kommer det afgørende. Det lyder så besnærende, når hr. Kai Dige Bach siger: Så skal vi borgere gå rundt med en tegnebog med masser af medlems- og girokort i.

Det kan man nok få nogle til at grine ad, men det er slet ikke spor morsomt, og det er heller ikke spor rigtigt. Hr. Kai Dige Bach ved udmærket, at når han skal ud at køre i bil, skal han have sit kørekort med sig. Han ved også, at når han skal ud at køre i tog, skal han have sin rejsehjemmel med sig – billet eller kort. Hr. Kai Dige Bach ved også godt, at når han skal i teatret, skal han have sin billet med sig. Så er det vel ikke så forfærdeligt, at når man skal ud at fiske og husker fiskestangen, skal man altså også lige huske denne lille talon. Fremstil det nu ikke, som om der her og nu indføres noget hoveri eller nogle frygtelige belastninger af den stakkels befolkning, når det sjove og det fine ved det netop er, at de, der går mest ud og fisker, siger: O.k., den er vi med på i sagens mere overordnede interesse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 69 stemmer (S, SF, CD, RV og KRF) mod 47 (KF, V, FP, Pelle Voigt (SF), Lis Noer Holmberg (CD) og Bente Juncker (CD)).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Anden behandling af lovforslag nr. L 73:

Forslag til lov om ændring af lov om patientforsikring.

Af sundhedsministeren (Ester Larsen).
(Fremsat 30/10 91. Første behandling 5/11 91. Betænkning 19/3 92).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Hanne Andersen (S):

Vi har tilsluttet os dette forslag, fordi vi havde et væsentligt hjørne at rette op på i loven om patientforsikring, nemlig at vaccinationer blev omfattet.

Men når vi nu alligevel havde forslaget oppe, var vi også optaget af, at medlemmerne af det patientskadeankenævnet, der nu bliver nedsat, får den honorering, de skal have, for det stykke arbejde, de skal gøre.

Når vi har været lidt optaget af det, er det, fordi det faktisk stod i bemærkningerne, da vi nedsatte sundhedsvæsenets patientklagenævnet, at nævnet skulle honoreres. Alligevel måtte vi igennem spørgsmål og samråd og – for at sige det ligeud – meget besvær, før det blev virkelighed.

Ministerens svar på et spørgsmål fra os formuleret et ændringsforslag, som vi har ladet optrykke i betænkningen. Ministeren har faktisk også fået finansministerens tilslutning til dette forslag, der lyder:

»De medlemmer af Patientskadeankenævnet, der ikke udfører hvervet som led i deres tjenstlige arbejde, ydes vederlæggelse og godtgørelse for befordring i lighed med ikkestatsansatte, ...

Formanden:

Med henvisning til det foregående punkt på dagsordenen skal jeg sige, at medlemmerne ikke behøver at være stumme som fisk, men de skal være stille under forhandlingerne.

Hanne Andersen (S):

... der modtager særskilt vederlæggelse.«

Dette forslag har finansministeren anbefalet. Alligevel kunne vi desværre ikke skaffe flertal for det. Men vi skriver i betænkningen, at vi går ud fra, at ministeren vil administrere efter de retningslinjer, som er skitseret i dette svar, og jeg vil bede ministeren om i dag at tilkendegive, om han har tænkt sig at administrere sådan og dermed opfylde vores forventninger.

Birgitte Husmark (SF):

Jeg vil gerne supplere fru Hanne Andersens bekymring med hensyn til honorering af de nævnsmedlemmer, der kommer til at sidde i Patientskadeankenævnet. For sagen er jo, at vi kun har fået et eksempel på, hvordan man kunne udforme lovgivningen; og så står der oven i købet i det svar, vi har fået i udvalget, at man normalt ikke lovgiver om sådanne spørgsmål, og det har vi så pænt afholdt os fra at gøre.

Men netop derfor synes jeg også, det er helt væsentligt, at ministeren kommer herop og bekræfter, at der vil være mulighed for at få den form for honorering for de medlemmer, der opfylder de betingelser, der er beskrevet i den formulering, som er optrykt i betænkningen. For det løfte har vi endnu ikke fået. Vi har heller ikke fået det af repræsentanterne for regeringspartierne, da vi diskuterede sagen i Sundhedsudvalget. Derfor er ministerens svar helt afgørende.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg står egentlig lidt uforstående over for baggrunden for formodninger om, at jeg ikke skulle administrere i overensstemmelse med finansministerens cirkulære om særskilt vederlæggelse. Og det gør jeg på baggrund af, at jeg netop skriftligt over for udvalget har givet udtryk for, at jeg finder, at Patientskadeankenævnet er omfattet af det nævnte cirkulære.

Jeg kan således hermed give det tilsagn, som er ønsket.